

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2010 augusztusában

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Augusztus: Ajándékozzunk időt egymásnak a családban

A termékeny, harmonikus családi élet egyik fontos alapfeltétele, hogy a családtagoknak legyen idejük egymásra. A házaspár kapcsolata megsínyli, ha nem jut ideje a napi feladatok megbeszélésén túl egymásra; a szülő-gyermek kapcsolat elsekélyesedik, ha gyermek nem oszthatja meg szüleiével gondolatait, élményeit, nem jut idő érzelmeinek feltárására.

Ahogy az élet, úgy az idő is Isten ajándéka, csak míg az élet ajándékát olykor, - különösen veszélyhelyzetekben – megköszönjük, addig az időt hagyjuk csordogálni, elfolyni, ahogy a régiek mondták, múlatjuk. Az emberi élet az időben folyik, ismerjük időbeli kezdetét, de nem látjuk előre azt a pontot, amitől kezdve a földi élet átlép az öröklétbe. Mindenki a saját időjét éli meg, de ez be van ágyazva a világ időjébe, mint ahogy mindenkinek a léte is része a világ létének. A keresztények számára az idő kegyelmi ajándék: földi létünk idejében haladhatunk a tökéletesség felé, a hitben az időt úgy éljük meg, mint az örökkévalóság elővételezését. A jelen pillanatban nyert kegyelem emlékezetünkbe idézi múltunkat, Isten megtapasztalt jóságát, segít a jelen problémáinak megoldásában, egyben elővételezi a reményteli a jövőt. "Gondolj Teremtődre ifjúságod napjain (...), mielőtt visszatér a por a földbe, ahonnan vétetett, s az éltető lehet Istenhez, aki adta." (Préd 12,1.7)

Hogyan tudjuk megköszönni az idő ajándékát? Elevenítsetek fel saját életetekből olyan időszakokat, melyekről csak utólag értettétek meg, hogy ajándékba kaptátok!

A házasság szentségében két ember összekapcsolja életét, idejük is egybefonódik. Megszűnik a „te időd” és az „én időm”, ettől kezdve már csak a mi időnk létezik. A teljes önátadás részeként a házasság egymásnak ajándékozzák idejüket, és ezzel gazdagodnak, hiszen mindketten részesei a másik idejének is. A mai élettémpó mellett azonban ifjú házasoktól kezdve a többgyermekes szülőkhöz mindenkori azt hangoztatja: nincs időm semmire, sohasem érek rá. Vannak családok, ahol egymásnak csak írásban üzennek, a szülők SMS-ben adnak utasítást gyerekeiknek, így aztán csak a gyakorlati kérdések kerülnek szóba. A „mi történt az iskolában” kérdésre csak a kapott osztályzatok, netán a büntetések felsorolása a válasz, de ha a gyerek megérzi, hogy szüleit igazán nem is érdekli iskolai előmenetele, előbb-utóbb a „semmi különös” lesz a válasz. Ez azért is „hasznos”, mert még kevesebb időt kell áldoznia egymásra a gyerekeknek és a szülőknek. Az érzelmek, barátságok alakulásának megbeszélésére, az élmények feldolgozására, a közösségbe való beilleszkedés segítésére sor sem kerülhet. A szülőknek egymásra sem jut idejük, jó, ha arról tudják egymást tájékoztatni, hogy ki mikor érkezik haza, mit kell megvásárolni, milyen hivatalos ügyeket kell intézni. Az ilyen házaspárokról mondják, hogy nem együtt, hanem csak egymás mellett élnek.

A szülők feladata gyermekeiket megtanítani az idő jó beosztására és felhasználására is. Egy kamasz fiú mesélte, hogy amikor édesapja látta, hogy milyen silány könyveket olvas tucat számra, figyelmeztette: mára az irodalom olyan gazdag, hogy a jó könyveknek egy töredékét sem fogja tudni elolvasni egész élete folyamán. Használja ajándékba kapott idejét értékes művek olvasására. Emlékszem, gimnáziumi osztályfőnökünk is szokta mondani: „Atyafiak, jó könyveket ne olvassatok, abból túl sok van, csak a legjobbakat!”

Mi segített nektek abban, hogy az egymás közötti őszinte házaspári beszélgetések életetek részévé váljon? Hogyan tudjátok fenntartani érdeklődésüket egymás iránt házasságotok éveinek előrehaladtával?

A családon belüli tartalmas beszélgetésekhez azonban nem csak időre van szükség, hanem érteni kell kommunikációhoz is. Nem könnyű megtalálni mindenkivel és minden helyzetben a megfelelő hangot, őszintének maradni senkit sem megbántva, ajándékot adni és elfogadni kényszeredettségek nélkül. Azok a fiatalok, akik kapcsolatuk kezdetén nem tudnak egymással jókat beszélgetni, nehezen ismerik meg a másikat, annak életfelfogását, családi hátterét, vágyait és elgondolásait a jövőről. Sokszor csak a házasságkötés után döbbennek rá: egy elképzelt személyre mondtak igent, a társuk nem olyan, amilyennek elképzelték. Sőt, rohanó életükben most sincs idejük arra, hogy elmélyült beszélgetésekben feltárják lelküket, megosszák gondjaikat. Így aztán az idegenség ahelyett, hogy oldódna, egyre mélyül, a kapcsolat a felbomlás felé sodródik.

Nagyon fontos tehát, hogy a gyerekeknek már a családban természetessé váljon: minden, ami velük és bennük történik, érdeklő, sőt érinti a többieket, és nekik is az a jó, ha részt vesznek a többiek életében. Így válik a család közösséggé, és így válnak a gyerekek közösségi emberekké. A keresztény családban nem csak a házon belüli és kívüli kötelezettségek teljesítésére szánnak időt, hanem egymásra is. A kommunikációs készségeket pedig azért jó elsajátítani, mert, minthogy mindenki egyedi, egyetlen és megismételhetetlen személy, nem lehet mindenkivel egyformán érintkezni. Figyelembe kell venni az életkort és az érzékenységeket, a nyitottságra, vagy zárkózottságra való hajlamot, az érdeklődési irányokat és a változékony testi-lelki állapotot.

Hogyan tudjátok megtalálni az őszinte és nem csupán a napi gyakorlatot érintő beszélgetések hangját olyanokkal, akiknek más az életfelfogása, akik másképp gondolkodnak az életről, családról, gyermekről, jövőről, mint nektek?

A szülők sokszor kerülnek nehéz helyzetbe: dönteniük kellene, hogy mire mennyi időt szánjanak, a család fenntartásához szükséges munka viszont minden idejüket lefoglalja. Igazán nincsenek is döntési helyzetben, mint ahogy arról sem dönthetnek, hogy hogyan osszák be idejüket, energiáikat a pénzkereső tevékenységre és a család körüli teendőkre. A társadalom, amikor ezeket a kérdéseket tárgyalja, mindig csak a gazdaság, a munkaerőpiac, a munkavállalói karrier szempontjából foglalkozik ezekkel a kérdésekkel. Pedig hiába lendül fel a gazdaság, ha a jövő nemzedékből kiveszik az egymásra figyelés, az egymás javának, azaz a közjónak akarása. Mindent meg kell tehát tennünk azért, hogy a társadalom figyelmének középpontjába is a közjó kerüljön, a döntéseket a család és a gyermek javának szolgálata motiválja.

II. János Pál pápa mondta: amelyik házaspár együtt imádkozik, az együtt is marad. Akármilyen hajszás is a mai élet, nagyon fontos, hogy a házaspár naponta megtalálja az időt a közös imádságra. Ahogy a gyerekek „imádkozó” korba kerülnek, megindulhat a család közös imája is, erre is adódik egy kis idő. Ha vasárnap a család közösen vesz részt a szentmisén, akkor alkalom kínálkozik az olvasmányok, a szentbeszéd megbeszélésére. Ezért is fontos, hogy a vasárnap valóban szabad nap legyen, adjon lehetőséget a családi, rokoni, baráti együttlétre, az ügyes bajos dolgok megbeszélésére, a hét folyamán esetleg felgyülemllett feszültségek levezetésére.

Milyen változásokon esett át a házaspári, majd a családi ima életetek során? A közös imának milyen gyümölcseiről tudtok beszámolni?

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke